

протестират срещу посегателствата върху собствеността на хората, срещу насилието – политическо и духовно, срещу идеологизацията на културата и образованието, срещу безнравствеността и разрухата...⁴

Огромният житейски опит и висока култура позволяват на Тр. Кунев да пише метафорично, за да има изобщо възможност да публикува, но с метафори, близки и понятни на широк спектър от читатели – от високообразованите политически, стопански и културни дейци до обикновените селяни, симпатизанти на БЗНС.

Точно в момент, когато доминиращата във властта БРП(к) извършва твърде радикални обществени промени, целящи, макар и без официално да бъде провъзгласявано, бъдещата съветизация на обществото, Тр. Кунев лансира тезата, че България трябва да търси свой специфичен път на развитие: „Ние трябва да намерим най-българския начин. Ние трябва да играем нашата, българска ръченица. Защото и с казачока, и с уан-степа и с румба-неграта ние ще загубим.“⁵

Но в тази рубрика се публикуват и публицистични материали, чрез които се изразява грижа за съдбините на отечеството, отправят се призови за обединение на всички политически сили в името на доброто на народа.

Това е време, през което конституционно съществуват и плурализмът, и свободата на печата, и свободата на личността. Но и време, когато за публично изразено несъгласие с действията на властта се спират вестници, арестуват се главните им редактори⁶.

Въпросът е: защо се страхуват толкова управляващите от една в крайна сметка съвсем легална съпротива?

Защо прибегват неколkokратно до спиране на вестника, защо се стига дори до арестуването на Тр. Кунев, станал опасен за властта в разгара на изборната кампания за Велико народно събрание?

Защо, след като силовите министерства са в ръцете на БРП(к), защо, след като най-тиражните и толерирани вестници са правителствени издания, а до държавното радио опози-